

РЕШЕНИЕ

№ 519

гр. София, 02.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Виолета Йовчева

Членове: Мариана Г.
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Ели Й. Гигова
като разгледа докладваното от Виолета Йовчева Въззивно гражданско дело
№ 20221100501734 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение от 21.10.2021г. по гр.д. № 36708/2020г. по описа на СРС, 165 състав, по предявени иски с правна квалификация чл. 128, т. 2 от КТ вр. чл. 242 от КТ вр. чл. 6 от ЗН и чл. 224, ал.1 от КТ вр. чл. 6 от ЗН, е признато за установено, че „К.***“ ЕООД дължи на всеки от ищите - И. Г. Г., Г. З. Г. и И. З. Г. /конституирани по реда на чл. 227 от ГПК на мястото на първоначалния ищец З. И.ов Г./, суми от по 2 034. 42 лв., представляващи части от незаплатено трудово възнаграждение по трудов договор № ТД-2016105/29.08.2016г сключен между работодателя „К.***“ ЕООД и З. И.ов Г., както и суми от по 301. 56 лв. – части от обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 13 дни от работника З. И.ов Г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 14.01.2020г. до окончателното изплащане на задължението, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. №5767/2020г. по описа на СРС, 165 състав. С решението са отхвърлени исковите по чл. 128, т. 2 от КТ вр. чл. 242 от КТ вр. чл. 6 от ЗН до пълните им предявени размери от 2 052 лв. и исковите по чл. 224, ал.1 от КТ вр. чл. 6 от ЗН до пълните им предявени размери от 301. 57 лв. срещу всеки ответник.

Срещу решението в частта за уважаване на исковите е подадена въззивна жалба от ответника „К.***“ ЕООД, с оплаквания за неговата неправилност, поради съществено нарушение на съдопроизводствените правила, нарушение на материалния закон и необоснованост. Поддържа, че

при исковете по чл. 128, т. 2 от КТ е в тежест на работника да докаже, че за времето, за което претендира заплащането на трудово възнаграждение, действително е полагал труд и е изпълнявал добросъвестно трудовите си задължения. В случая такова доказване не било проведено, като начисляването от страна на работодателя на дължими трудови възнаграждения не било достатъчно да установи възникването на това обстоятелство. Моли съда да отмени решението в обжалваните части и да отхвърли изцяло предявените искове с присъждане на разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемите-ищци И. Г. Г., Г. З. Г. и И. З. Г., в депозиран от тях отговор в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, оспорват въззивната жалба като неоснователна и молят съда да я остави без уважение. Намират доводите на въззивника за преклудирани, като наведени за пръв път пред въззивния съд. Твърдят, че съставените от работодателя ведомости за дължими трудови възнаграждения се ползват с материална доказателствена сила относно неизгодните за него факти. Сочат, че не са представени доказателства за неполагане на труд от работника. Молят съда да потвърди решението в обжалваната част, с присъждане на разноски.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, поради което е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част, както и спазване на императивните норми на материалния закон /т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013г. по тълк.д. № 1/2013г., ОСГТК на ВКС/.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

Производството е образувано по искова молба на З. И.ов Г. за признаване на установено, че ответникът „К.***“ ЕООД дължи на ищеца, на основание чл. 128, т. 2 от КТ, сумата 6 156 лв. – незаплатено трудово възнаграждение за периода от м. 02.2019 – м. 08.2019г., както и на основание чл. 224, ал. 1 от КТ - сумата 904,70 лв. – обезщетение за неизползван годишен отпуск от 13 дена, ведно със законната лихва от 14.01.2020г. до окончателното изплащане на сумите, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. №5767/2020г. по описа на СРС, 165 състав.

С определение от 08.12.2020 г. по гр.д. № 36708/2020 г. на СРС по реда на чл. 227 от ГПК като ищци по делото са конституирани наследниците по законна починалия в хода на делото ищец - И. Г. Г., Г. З. Г. и И. З. Г..

Ответникът не е подал отговор на исковата молба в срока по чл. 131 от ГПК. В първото по първоинстанционното дело открито съдебно заседание е заявил, че оспорва иска единствено по размер.

По делото се установява сключен между страните трудов договор № ТД-2016105/29.08.2016г., по силата на който З. И.ов Г. е заемал длъжността „Лесоинженер“, с основно месечно трудово възнаграждение от 1531 лв. Със Заповед № 201946 от 22.08.2019г. на работодателя трудовото правоотношение е прекратено по взаимно съгласие.

От заключението на приетата в първоинстанционното дело съдебно-счетоводна експертиза, прието от съда и неоспорено от страните, което като обективно и компетентно изготвено следва да бъде кредитирано, се установява, че размерът на дължимото на първоначалния ищец незаплатено трудово възнаграждение за периода от м. февруари до м. август 2019г. е в размер на сумата 6 103. 27 лв., а размерът на дължимото обезщетение за неизползван отпуск за 2019 г. – 904. 68 лв. Вещото лице е констатирано начисляване на заплати за процесния период, както и извършени частични плащания на трудовото възнаграждение за м. февруари 2019 г. в размер на съответно на сумите 500 лв. и 202. 28 лв.

Настоящият съдебен състав намира решението за правилно и законосъобразно в атакуваната част, като съдът препраща към мотивите на СРС по реда на чл. 272 ГПК. С оглед изложеното в жалбата, следва да се отбележи следното:

Въззивният съд намира наведените във въззивната жалба доводи за недоказаност на иска по чл. 128, т. 2 от КТ за преклудирани. Ответникът, в срока по чл. 131 от ГПК, не е подал отговор на исковата молба. В първото по първоинстанционното дело открито съдебно заседание от 26.05.2021г. е оспорил иска единствено по размер, като не е твърдял, че не е било доказано реалното престиране на работната сила. Съображения в тази насока са изложени за първи едва във въззивната жалба, без обаче да се твърди наличието на някое от основанията по чл. 266, ал. 2, т. 1 и 2 от ГПК за преодоляване на преклузията по чл. 266, ал. 1 – наведеното обстоятелство да е новооткрито или нововъзникнало.

Така изложените от въззивника доводи са и неоснователни. Съгласно практика на ВКС, обективирана в решение № 5070/28.11.2019г. по гр. д. № 110/2019г., ГК, III ГО на ВКС, по общото правило длъжникът доказва изпълнението, а кредиторът факта на неизпълнение (пълно, забавено или лошо). Когато трудовият договор има за предмет престиране на работна сила, а не на резултат, работникът или служителът следва да докаже, че е предоставил работната си сила, а работодателят е длъжен да докаже неизпълнението - че работникът не се явил, че е напуснал преждевременно и т.н.. трудовият договор е с продължително изпълнение, за да се установи, че е предоставил работната си сила, работникът или служителът е достатъчно да докаже, че е постъпил на работа. Този извод се извежда и по аргумент от чл. 63, ал. 3 КТ, където непостъпването на работа е уредено като прекратително условие. Постоянното, системното или продължителното неизпълнение на трудовите задължения, включително неявяване на работа, преждевременно напускане или отказ да се изпълняват поставените задачи, са факти на неизпълнение и се доказват от работодателя. Същият извод следва от правилото на чл. 193, ал. 1 КТ, което задължава работодателят да събере

доказателства за неизпълнението. В конкретния случай по делото не се спори, че работникът е постъпил на работа. От начисляването от страна на работодателя на работни заплати, дължими на З. Г. за процесния период, частично изплащането на трудово възнаграждение за м. февруари 2020г., както и от издадената прекратителна заповед от 22.08.2019г. е видно, че работодателят е считал трудовото правоотношение за възникнало и действащо, от което следва извод, че не се е осъществило прекратителното условие по чл. 63, ал. 3 КТ и работникът е постъпил на работа. С оглед на това, следва да се приеме, че е изпълнил задължението си за предоставяне на работната сила и е в тежест на работодателя да констатира и установи по делото, че работникът не се е явявал на работа, респ. не е полагал труд в релевиращия период, което обаче не е направено.

Въззивникът – ответник е обжалвал решението в цялост, т.е. и в частта, с която е признато за установено, че дължи на ищците суми от по 301,56 лв. – обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ за неизползван платен годишен отпуск. Предвид бланкетния характер на жалбата в тази част, съдът следва да се ограничи до посочване, че решението в тази част е допустимо, като не се установява нарушаването на императивни норми на материалния закон. Отделно искът е доказан по основание и размер от представените писмени доказателства и заключението приетата ССЧЕ.

Поради съвпадането на изводите на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с нея решение на СРС-потвърдено, като правилно и законосъобразно в обжалваната част.

По разноските: При този изход на спора право на разноски имат въззиваемите-ищци, на които, с оглед липсата на възражение за прекомерност на адвокатския хонорар по чл. 78, ал. 5 от ГПК, следва да бъдат заплатени разноски за адвокатско възнаграждение от по 300 лв. за всеки ищец.

След влизане в сила на решението, делото следва да се върне на СРС за отстраняване на очевидна фактическа грешка по реда на чл. 247 ГПК при изписване на собственото име на ищцата И. Г. Г., което неправилно е посочено като И..

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 21.10.2021 г. по гр.д. № 36708/2020 г. по описа на СРС, 165 състав в обжалваната част за уважаване на исковете.

Решението в останалата част за отхвърляне на исковете е влязло в сила, като необжалвано.

ОСЪЖДА „К.“ ***** ЕООД, ЕИК ***** да заплати на И. Г. Г., ЕГН *****, Г. З. Г., ЕГН ***** и И. З. Г., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, суми от по 300 лв. на всеки – разноси за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО в частта за исковете по чл. 128, т. 2 от КТ подлежи на касационно обжалване в 1- месечен срок от съобщенията до страните пред ВКС при условията на чл. 280, ал. 1 и 2 ГПК, а в останалата част – досежно исковете по чл. 224, ал. 1 от КТ - решението не подлежи на касационно обжалване, на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____